

[Statsministeren]

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg gerne sige, at jeg ikke kan stå og give alle mulige garantier for alle mulige tænkelige situationer, der kan opstå om et år eller fem; det kan jeg ikke gøre på forhånd. Vi har udtalt de betænkeligheder, vi har ved at anvende artikel 113, men udstede garantier for tid og evighed kan vi ikke. Det er jo sådan i et samarbejde, at man taler om tingene, man prøver på at blive enige. Kan man blive enige, er det godt; kan man ikke, må man lade være. Det er vilkårene i EF. I dette tilfælde er man – fordi vi har bøjet os og også andre har bøjet sig – blevet enige om denne markering over for udviklingen i Polen.

Hr. Steen Folke hævdede, at regeringens beslutning var truffet, uden at man havde parlamentarisk rygdækning. Vi havde, fordi vi naturligvis var i kontakt med udenrigsministeren i alle faser i denne her sag, en sikker formodning om, at vi ville kunne få parlamentarisk opbakning, og hr. Steen Folke ved også, at vi i folketingets markedsudvalg som bekendt har fået meget bred tilslutning til den holdning, vi har indtaget i den givne situation.

Hr. Bjørn Elmquist talte om andre landes motiver. Det tør jeg ikke gå for meget ind på, for jeg har jo ikke deltaget i forhandlingerne om den beslutning, der her er truffet. Det er nok en blanding af handelspolitik og almindelig politik, men jeg kan ikke sige præcist, hvad der har været de enkelte landes motiver.

Men det er klart, at selve medlemskabet af EF som medlemskab af næsten enhver international organisation på en eller anden måde betyder, at man giver en eller anden grad af selvbestemmelsesret fra sig. Det er samarbejdets vilkår; samarbejde mellem mennesker har altid været baseret på, at man binder sig til nogle andre og derved også opnår en anden og større frihed, nemlig f.eks. muligheden for at præge den politiske udvikling eller den økonomiske udvikling i en større sammenhæng her i Europa.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes nok, det bliver en smule uklart, hvad regeringen mener, hvis statsministeren siger, at han ikke ved, om det er handelspolitik, og at det er svært at finde en afgrænsning. Jamen i og med, at regeringen ønskede

at anvende artikel 224, er dette her ikke handelspolitik, men udenrigspolitik. Jeg spurgte før statsministeren, hvorfor man ikke ønskede at anvende artikel 228 og forsøgte at få en udtalelse fra Domstolen, før denne beslutning blev iværksat. Det fik jeg ikke svar på; det vil jeg gerne have.

Steen Folke (VS):

Statsministeren siger til mig, at regeringen havde en sikker fornemmelse af, at man kunne få parlamentarisk dækning for det, man gjorde. Det er tilstrækkeligt, hvis det drejer sig om udenrigspolitik, for det er jo regeringen, der fører udenrigspolitikken, og så kan man vælte regeringen bagefter, hvis man har lyst til det. Men så vidt jeg har forstået, er der netop en forskel på det udenrigspolitiske og det kommunitære samarbejde i EF. I det sidste tilfælde har vi et markedsudvalg, hvor regeringen skal have mandat, når det drejer sig om de sager. Netop når man siger, at dette her handler om artikel 130, ligger det inden for rammerne af dette kommunitære samarbejde, hvortil der normalt skal kræves et mandat fra markedsudvalget.

Regeringen har gjort det modsatte: man er kommet på det møde, der var i markedsudvalget ugen før, og har sagt præcis det modsatte af, hvad man ville gøre. Så er man taget derned til mødet, og så har man slået en kolbøtte uden at have nogen dækning forud.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han mener, det er en rimelig fremgangsmåde, og hvad der er den egentlige grund til, at man har gjort det. Er det igen fodslaget i EF, og er det det kommende EF-formandskab?

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Bag de spørgere, som har været på talerstolen her, ligger en så total uvilje imod praktisk talt alt, hvad der foregår i EF, at det ikke er mærkeligt, at man benytter en hvilken som helst lejlighed til at puste til den modvilje, man ønsker skal brede sig mest muligt.

Når hr. Holger K. Nielsen spørger, hvorfor vi ikke spurgte en retsinstans inden for EF i denne sag, kan jeg svare, at det er, fordi vi mener, at der ikke er nogen grund til at sætte et spørgsmålstejn ved den lovlige side af sagen. Det er da klart, at man ikke stiller spørgsmål, hvis man ikke er i tvivl om det.